

Arrest

nr. 49 640 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG, loco advocaat J. HATEGEKIMANA, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Ingoesjetische origine te zijn. U woonde in Troitskaye dorp, Surzhenskiy district, Ingoesjetië.

Op 14 augustus 2000 trad u officieel in het huwelijk met T.(...) M.(...) M.(...), met wie u al in 1997 traditioneel gehuwd was.

Uw man werkte sinds 2000 als politieagent op het commissariaat van het Sunzhenskiy district.

Op 3 maart 2009 verdween uw man . Hij verklaarde 's ochtends op familiebezoek te gaan, maar hij kwam niet meer terug. 's Avonds lichtte u zijn familie in, die meteen de politie inschakelde. De politie startte een onderzoek, maar tot op heden is er niets meer vernomen over uw man. Op 5 maart 2009 ontdekte u dat het koffertje waarin uw man zijn documenten bewaarde, alsook het spaargeld verdwenen waren. Daaruit leidde u af dat uw man uit eigen beweging was vertrokken en dus niet ontvoerd. U vermoedde dat uw man vluchtte omdat hij bang was van 'iets'. U vertelde dit tegen de familie, doch niet tegen de politie omdat u geen vertrouwen in hen had. De collega's van uw man kwamen echter nog geregeld langs om met u over zijn verdwijning te spreken.

In de nacht van 8 op 9 mei 2009 kreeg u thuis bezoek van gewapende en gemaskerde mannen in camouflage-uitrusting. Hoewel u niet weet van welke dienst zij waren, meent u dat het Russen waren omdat zij zonder enig accent spraken. U werd geslagen en ondervraagd over eventuele documenten of wapens die uw man zou gehad hebben. Ze wilden ook weten met wie uw man samenwerkte en waar hij nu was. U antwoordde dat u helemaal niets wist.

Uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen zodat u niet zou kunnen vluchten.

Op 20 mei 2009 kwamen ze opnieuw naar uw huis en namen ze u mee voor ondervraging. U werd in een kelder vastgehouden, waar u werd geslagen en ondervraagd over de verblijfplaats van uw man. Na vier dagen werd u vrijgelaten met de instructie om uw man te zoeken.

In tussentijd had uw familie aangifte gedaan van uw verdwijning, maar u legde nadien geen klacht neer. U vertelde de buurman, die ook een collega was van uw man, over dit voorval, waarna deze u angstvallig meed.

Uw broer regelde voor u het vertrek uit Ingoesjetië. Hij bracht u en uw kinderen op 24 mei 2009 eerst naar Malgobek, om van daaruit op 29 mei 2009 met de wagen naar Rostov te vertrekken.

U reisde zonder Russisch binnenlands paspoort en zonder reispaspoort.

Vanuit Rostov vertrok u op 29 mei 2009 per vrachtwagen richting Europa, in het gezelschap van twee Russische chauffeurs. U reisde in een speciaal voorzien en verborgen compartiment in het laadruim, waar dekens en voedsel waren voorzien voor u en uw drie kinderen. De reis duurde vijf dagen, waarin u elke nacht een kwartier uit de vrachtwagen kon. U hebt geen idee door welke landen u reisde of welke grenzen u passeerde.

U kwam op 4 juni 2009 aan in België en vroeg dezelfde dag asiel aan."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U stelt dat u Ingoesjetië ontvlucht bent omdat u opgepakt en opgesloten werd door gemaskerde en gewapende mannen die u bedreigden om de locatie van uw man te onthullen. U verklaart dat uw man T.(...) M.(...), die als politieagent op het commissariaat van het Sunzhenskiy district werkte, op 3 maart 2009 spoorloos verdween.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopij aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter het volgende:

Bij opzoeken werd geen informatie gevonden over (de verdwijning van) uw man. Personen die de voorbije 5 jaar voor de ROVD van het Sunzhenskiy district in Ingoesjetië hebben gewerkt konden zich geen T.(...) M.(...) herinneren.

Bovendien bleek uit navraag dat er in de verslagen (controle van de verslagen vanaf 1 maart tot 31 oktober 2009) van de MVD van Ingoesjetië geen spoor terug te vinden was van een verdwijning van een medewerker van de ROVD (T.(...) M.(...)) van het Sunzhenskiy district. Er werd aan toegevoegd dat indien een ROVD medewerker zou zijn verdwenen, alle agenten dit binnen de maand zouden weten. Uit deze informatie kan duidelijk worden afgeleid dat uw man T.(...) M.(...) in de laatste jaren zeker niet als politieagent bij de ROVD van het Sunzhenskiy district in Ingoesjetië werkte.

Nochtans verklaarde u aan het Commissariaat-generaal het tegendeel (CGVS, p. 4) en schreef u zijn naam en de naam van het districts bureau waar uw man als politieagent zou gewerkt hebben zelf neer (CGVS, bijlage gehoor).

De premisse van uw verhaal, de basis waar al uw andere verklaringen op gestoeld zijn, namelijk het feit dat uw man in de hoedanigheid van politieagent op 3 maart 2009 op een onverklaarbare wijze is verdwenen, is dus niet geloofwaardig.

Verschillende van uw verklaringen, zoals het feit dat uw man in 2009 een politieagent zou geweest zijn, het feit dat hij officieel als vermist zou zijn opgegeven, het feit dat u als getuige in zijn verdwijningzaak zou zijn gehoord of het feit dat zijn collega-politieagenten na zijn verdwijning regelmatig bij u thuis kwamen (CGVS, p. 11), zijn immers manifest incompatibel met de eerder aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

De vervolgingsfeiten waarop u zich baseert om asiel aan te vragen, zoals de huiszoeking in de nacht van 8 op 9 mei 2009 en de ontvoering op 20 mei 2009, zijn volledig gebaseerd op bovenstaande premisse. U beweerde immers dat de huiszoeking van 8 op 9 mei 2009 en de ontvoering en opsluiting tot doel hadden om de verblijfplaats van uw man te achterhalen (CGVS, p. 10,14).

Gezien het feit dat de verdwijning van uw man, zoals u die hebt beschreven, ongeloofwaardig is, zijn ook de vervolgingsfeiten die hier uit voortvloeien als ongeloofwaardig te beschouwen.

Voorts kunt u geen begin van bewijs aanbrengen die het tegendeel van bovenstaande vaststellingen kan aantonen.

Hoewel u beweert dat uw familieleden een officiële aangifte van de verdwijning van uw man zijn gaan doen en u ook beweert dat uw schoonmoeder over een kopij van uw getuigenis tegenover de politie betreffende de verdwijning van uw man beschikt (CGVS, p. 14), kunt u het Commissariaat-generaal daar geen bewijsstukken van overhandigen.

Het feit dat u deze stukken niet kunt voorleggen, hoewel u verklaart in de mogelijkheid te verkeren om contact te leggen met uw broer in Ingoesjetië, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder (CGVS, p.3).

Als begin van bewijs van identiteit legt u uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteaktes van u en uw kinderen voor.

Hoewel uw identiteit in deze beslissing niet betwist wordt, moet toch opgemerkt worden dat het louter een kopij van bepaalde pagina's uit uw paspoort betreft, waardoor mogelijk cruciale informatie ontbreekt.

Gezien de huiszoeking in de nacht van 8 op 9 mei 2009 als ongeloofwaardig kan worden beschouwd, is de verklaring dat uw paspoort toen werd ingehouden ook niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort, waar mogelijkerwijs belangrijke informatie zoals een stempel van afgifte van een reispaspoort in zou kunnen staan, achterhoudt.

Uw pensioenboekje, het formulier van de verplichte pensioenverzekering, de invaliditeitskaart en de medische attesten van uw dochter en de foto's en schoolrapporten van uw kinderen voegen geen informatie toe aan uw asielrelaas.

Uw huwelijksakte en de kopij van een uittreksel van het Russisch binnenlands paspoort van uw man bevestigen enkel dat u met T.(...) M.(...) M.(...) gehuwd bent.

Het medisch attest dat u voorlegt ter staving van het feit dat uw man als politieagent werkte, bevat, behalve het feit dat het uitgereikt is door de polikliniek van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken waar onder andere de politie onder ressorteert) geen enkele aanwijzing dat uw man politieagent zou geweest zijn. Bovendien kan een document dat uitgereikt is in 2001 nooit bewijzen dat uw man in 2009 voor de politie werkte.

Wat betreft de foto's die volgens u uw man in politie-uniform moeten tonen, kan behalve het feit dat de foto's niet gedateerd zijn, ook opgemerkt worden dat het onmogelijk is om vast te stellen of het om een politie-uniform gaat of niet. In elk geval kan de informatie die u aanbrengt om uw bewering als dat uw man in 2009 een politieagent was, onmogelijk opwegen tegen de duidelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die het tegendeel aantoon.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten.

Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 mei 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster laat gelden dat uit het feit dat de commissaris-generaal geen enkele informatie heeft gevonden over de verdwijning van haar echtgenoot, niet mag afgeleid worden dat hij geen politieagent was of dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Zij voert aan dat vaststaat dat haar man bij de politie werkte en dat dit gestaafd wordt door een foto van haar man in politie-uniform en een medisch getuigschrift van hem uit het jaar 2001.

Zij verklaart dat omdat zij snel moest vluchten, geen stavingstukken van de aangifte van de verdwijning heeft kunnen bekomen of niet heeft kunnen vragen aan haar schoonfamilie.

Zij voert aan dat de autoriteiten in haar land van herkomst haar veiligheid en die van haar kinderen, niet voldoende konden garanderen.

Aangaande haar vraag om subsidiaire bescherming wijst verzoekster er op dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de algemene situatie in Ingoesjetië bijzonder gewelddadig en gevaarlijk te noemen is en dat de autoriteiten er niet in slagen vat te krijgen op het geweld.

Voor verzoekster is het duidelijk dat zo hooggeplaatste en invloedrijke personen doelwit zijn van aanslagen en vermoord worden, gewone mensen zoals zij ook gevaar lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij Ingoesjetië is ontvlucht omdat zij werd opgepakt en opgesloten door gemaskerde en gewapende mannen die haar bedreigden om de verblijfplaats van haar echtgenoot, T. M., als politieagent werkzaam op het commissariaat van het Sunzhenskiy-district, die op 3 maart 2009 spoorloos verdween, te onthullen.

De commissaris-generaal stelde in dit verband echter vast dat na onderzoek geen informatie gevonden werd over het bestaan en de verdwijning van de echtgenoot van verzoekster; dat personen die de voorbije 5 jaar voor de ROVD van het Sunzhenskiy-district in Ingoesjetië hebben gewerkt, zich geen T. M. konden herinneren; dat er in de verslagen van de MVD van Ingoesjetië geen spoor terug te vinden is van een verdwijning van een medewerker, met name T. M., van de ROVD van het Sunzhenskiy-district en dat in geval een ROVD-medewerker zou zijn verdwenen, alle agenten dit binnen de maand zouden hebben geweten.

Daaruit kon de commissaris-generaal volgens de Raad terecht besluiten:

“Uit deze informatie kan duidelijk worden afgeleid dat uw man T. (...) M.(...) in de laatste jaren zeker niet als politieagent bij de ROVD van het Sunzhenskiy district in Ingoesjetië werkte.

De premisse van uw verhaal, de basis waar al uw andere verklaringen op gestoeld zijn, namelijk het feit dat uw man in de hoedanigheid van politieagent op 3 maart 2009 op een onverklaarbare wijze is verdwenen, is dus niet geloofwaardig.”

De afwezigheid van een spoor van de echtgenoot van verzoekster in de voormelde informatie is té sterk om in redelijkheid tot een ander besluit te komen.

Het verweer van verzoekster dat uit het feit dat de commissaris-generaal geen enkele informatie gevonden heeft over de verdwijning van haar echtgenoot, niet kan afgeleid worden dat hij geen politieagent was, noch dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt derhalve niet aangenomen.

Trouwens de bewijslast berust zoals hoger reeds gesteld, in beginsel bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

In casu brengt verzoekster zelf geen ernstig begin van bewijs aan dat de door haar aangehaalde feiten met betrekking tot de verdwijning van haar echtgenoot ondersteunt.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift verklaart, houdt het door haar neergelegde medische attest uit 2001 geen enkele aanwijzing in dat haar echtgenoot politieagent was.

Wat betreft de neergelegde foto's waarvan verzoekster voorhoudt dat het haar echtgenoot in politie-uniform betreft, is de Raad van oordeel dat niet met zekerheid kan aangenomen worden dat de geüniformeerde persoon de echtgenoot van verzoekster betreft; verzoekster toont ook niet aan dat de geüniformeerde persoon werkelijk een politie-uniform draagt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk de door verzoekster neergelegde documenten in overweging heeft genomen en terecht tot de conclusie is gekomen dat, hoewel de authenticiteit van deze stukken niet in twijfel wordt getrokken, daaraan geen bewijswaarde kan gehecht worden. De commissaris-generaal beschikt dienaangaande inderdaad over een ruime appreciatiebevoegdheid en kan ook om andere redenen dan eventuele valsheid, aan bewijsstukken bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

De uitleg van verzoekster dat zij snel haar land van herkomst is ontvlucht, wordt niet aanvaard om de afwezigheid te verklaren van pogingen in haar hoofde om vooralsnog bewijsstukken ter ondersteuning van haar verklaringen met betrekking tot haar echtgenoot te bekomen.

Alhoewel verzoekster beweert (zie het verhoorverslag van 21 januari 2010, p. 14) dat haar familieleden een officiële aangifte van de verdwijning van haar man hebben gedaan en dat haar schoonmoeder over een kopij van de verklaring van verzoekster aan de politie nopens de verdwijning van haar man beschikt, laat verzoekster na om deze bewijsstukken voor te leggen, terwijl nochtans uit haar verklaringen de mogelijkheid blijkt om contact te leggen met haar broer in haar land van herkomst.

Van een asielzoekster mag inderdaad in redelijkheid worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om bewijsstukken bij te brengen; de afwezigheid van inspanningen daartoe keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Ook wordt opgemerkt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekster in dit verband de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen.

In casu heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster enkel een kopie van een aantal pagina's van haar binnenlands paspoort voorlegt.

Gezien de huiszoeking waarbij dit paspoort in beslag werd genomen, niet als geloofwaardig aangenomen wordt, rijzen er ernstige vermoedens dat verzoekster wel degelijk nog in het bezit is van haar origineel paspoort maar dit achter houdt voor de Belgische asieldiensten.

Het achterhouden van een identiteitsdocument zoals een binnenlands paspoort, houdt ook een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van het relaas.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtenlingendefinitie als voorzien in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Er is derhalve geen schending van artikel 48/2 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.5. Wat betreft de vraag van verzoekster om subsidiaire bescherming wordt er op gewezen dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Gezien het relaas geen geloofwaardigheid verdient kan verzoekster zich niet steunen op de elementen aan de basis van haar relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, kan worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Na analyse van deze informatie blijkt dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Zij stelt wel dat zeer hoog geplaatste en invloedrijke persoonlijkheden het doelwit zijn van aanslagen maar maakt evenwel niet aannemelijk dat zij tot de voorgehouden risicogroep behoort.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 van voormelde wet van 15 december 1980 kan niet worden toegekend.

Er is derhalve geen schending van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE